

Els Mini Contes de les tres Paraules

Punt Òmnia Bon Pastor Figueres

Desembre 2023

Autores:

Mireia Brugat

Teresa García

Rosa Maria Hereu

Ascensión Jiménez

Irma Cecilia Marín

Mayte Moldejar

Rosa Maria Oriol

Maria Teresa Padrós

Anna Planas

Carles Sáez.

Il·lustració de la Portada: Aida Pons

Les Paraules:
La meva llar,
Pell, pomera, missatger.
Excusa, tabú, valor
Fotografia, parc, crim
Consciència, lluita, impotència
Joc, parlar, manta.
Xiclet, ulleres, manta.
Carta, relació, foc.
Ratolí, baobab, estel
El sentit de la vida

En aquesta edició dels Mini-Contes de les tres Paraules hem comptat amb la col·laboració de les participants del Curs d'Ofimàtica, LibreOffice Writer. Cada una ha presentat una proposta de portada. I us les compartim esperant que us agradin i valoreu la bona feina que han fet.

Els Mini-contes de la Mireia Brugat

1. La meva llar

Quan vam venir a viure a Vilafant, la meva filla tenia cinc anys i el meu fill quatre anys.

Teníem moltes ganes d'anar a la casa nova. De seguida que van acabar de fer la cuina, ens hi vam instal·lar. A l'habitació de la meva filla, de moment, hi vàrem posar totes les caixes que teníem per desembalar i a l'habitació del nen hi vam posar els dos llits, mentre compràvem l'habitació nova i acabàvem d'instal·lar-nos. Ho volíem fer sense pressa perquè entre els nens petits, la feina i el trasllat, era tot plegat estressant.

A principis de curs, la professora de la meva filla ens va convocar urgentment a una reunió. Ens va sorprendre moltíssim, perquè mai ens hi havíem trobat amb ella. Quina va ser la nostra sorpresa quan ens diu que la nena està molt trista! Ens va comentar que li havia explicat que ella no tenia cap habitació a la casa nova, i havia de dormir amb el seu germà petit quan li havien dit que tindria una habitació per ella sola.

Al cap d'una setmana ja tenia l'habitació nova muntada.

2. Pell, pomera, missatger.

L'altre dia vaig comprar per internet, no ho havia fet mai.

Em vaig comprar una pomera, un crema per la pell seca i una catifa que feia temps que buscava i no trobava enlloc. Ara estic esperant que m'ho porti el missatger. És molt còmode.

3. Excusa, tabú, valor.

No tinc valor per explicar-li. A casa, la paraula "mort" sempre ha sigut tabú, però ho he de fer, no tinc excusa.

Pobreta, és tan petita!

Ho entendrà?

Li diré que en el cel hi ha una nova estrella...

4. Fotografia, parc, crim.

L'altre dia vaig veure una pel·lícula que em va agradar molt. Segur que l'has vist.

Va d'un fotògraf que amaga la seva càmera dintre d'una caixa per fotografiar els ànecs que hi ha a l'estany del costat del parc. Però el que fotografia és el crim del

president del país.

Sap quina pel·lícula et vull dir? No me'n recordo del títol, però hi aniré pensant...

5. Consciència, lluita, impotència.

Els matins amb els nens són una lluita constant: despertar-los, fer l'esmorzar, fer-los vestit i que es rentin la cara, preparar-se la motxilla per anar a l'escola. Quan ho tens tot a punt per marxar, t'adones amb impotència que porten un mitjó de cada color i la rialla als llavis els traeix. És una malifeta divertida i tinc la consciència tranquil·la que he fet el que havia de fer, deixar-los riure alegrement.

6. Joc, parlar, manta.

Ahir vaig arribar aviat a casa. Sempre hi arribo que són més de les deu, però ahir no tenia més ganes de treballar. Volia parlar i abraçar la meva dona, feia dies que no ho feia. Em va comentar que volia encendre la calefacció per què havia passat fred. Li vaig dir que era aviat encara, que era millor anar a dormir d'hora. Ens vàrem ficar al llit. Rient i jugant sota la manta, vaig caure del llit i quasi se'm trenquen les ulleres. Va ser divertit.

7. Xiclet, ulleres, tard.

Estic en el casament de la Marisa i l'Albert. Tot just acaba de començar i ja vull marxar. Vaig estar un munt de temps buscant vestit i no puc creure el que acabo de veure. La cosina de la núvia porta el mateix vestit que el meu. I no creguis que la gent no se n'ha adonat què anem iguals, perquè el vestit és d'un rosa xiclet. Agafaré les ulleres de sol que donen als convidats i tard o d'hora marxaré d'aquí.

8. Carta, relació, foc.

D'ençà que la vaig veure, l'estimava, molt, bojament, sense seny, me'n vaig enamorar al cap de tres minuts de parlar amb ella. Només vàrem tenir una relació, breu però intensa. El foc s'estenia en els nostres cossos i la passió se'ns va menjar. No he tornat a parlar amb ella, però m'agradaria escriure-li una carta i explicar que vaig sentir aquella tarda. Encara l'enyoro després de tants d'anys, encara l'estimo.

9. Ratolí, baobab, estel.

Avui a l'escola ens han posat uns deures molt difícils. Hem d'escriure un mini compte amb unes paraules que ens donen. Penso que serà molt complicat lligar

tres paraules com baobab, estel i ratolí. Podria dir que un estel en forma de ratolí tenia la seva caseta a sota un baobab africà, però un estel no té caseta, no sé com ho faré, segur que no aprovo.

10. El sentit de la vida.

La veritat és que no sé quin és el sentit de la vida dels altres, imagino que cadascú tindrà el seu. Em venen al cap un munt de respostes: els fills, la felicitat, la seguretat. Fer que cada persona que passi pel teu costat se senti millor. I donar suport als altres perquè, quan estiguin amb tu, creixin, siguin més del que ja són. Potser el sentit de la vida és passar pel món i deixar-lo una mica millor de com l'has trobat, adonant-te que tu pots fer que les coses passin. Podria ser que el sentit de la vida fos viure amb aquesta intenció? Jo només sé que quan faig això la meua vida té molt més sentit. Està bé que algú et faci aquesta pregunta, almenys un cop a la vida.

El Mini-contes de la Teresa García

1. Mi casa

Vivo en un piso pequeño, pero moderno, en un pequeño pueblo. Mi casa tiene una cocina que tiene todo lo necesario, un lavadero amplio, un recibidor, comedor moderno, una terraza que toca el sol toda la mañana y tiene unas vistas espectaculares, 3 habitaciones, un baño muy bonito.

Estoy muy agradecida por todo lo que tengo, hay muchas personas que no tienen donde vivir.

2. Piel, manzano, mensajero.

Eran las 9 de la mañana cuando llegó el mensajero con un paquete que contenía 6 manzanas de piel roja brillante. ¡Mm! ¡Son irresistibles!

3. Excusa, tabú, valor

Margarita tiene una enfermedad mental. Síndrome bipolar. Para muchas personas es tema un tabú. Hoy ha ido de visita al psiquiatra. Está muy contenta. La ha felicitado porque va a la piscina y está aprendiendo a nadar. El Psiquiatra le ha

dicho que eso está muy bien, que ahora no tiene excusa para hacer aquagym. Te felicito por tener el valor, ya que tenías mucho miedo.

4. Fotografía, parque, crimen.

Cerca de casa hay un parque muy grande con una variedad de árboles y plantas y muchas aves. Esta noche ha habido un crimen. Han matado un hombre que dormía en un banco. Esta mañana temprano estaban los Mossos y los de la científica haciendo fotos y tomando huellas

5. Conciencia, lucha, impotencia

Siento una gran impotencia cuándo veo mi ciudad tan dejada y sucia por todos. Mucha gente no es consciente, van al contenedor de basuras sin reciclar nada y dejan muebles por el suelo creo que es luchar contra un gigante.

6. Juego, hablar, manta.

Es sábado por la tarde está lloviendo y hace frío, para entretener a mis sobrinos he sacado el parchís y podemos jugar todos, ellos no paran de hablar, mientras la bisabuela está sentada en su sillón haciendo ganchillo, como tiene frío se tapa con la manta que ella misma teje.

7. Chicle, gafas, tarde.

Paseando por la calle he pisado un chicle, ¡que rabia! Hace mucho sol, me pongo las gafas de sol, es tarde y no llego al dentista.

8. Carta, relación, juego.

Hoy ha llegado carta de Tomás. Todo empezó como un juego entre Tomás y Ana. Poco a poco la relación se ha ido enfriando. Tomás vive en Santander y no pueden verse todo lo que quisieran.

9. Ratoncito, baobab, estrella.

Estamos de viaje por África. Nos han dado a probar baobab, es rico en potasio. Ellos lo toman para prevenir la osteoporosis y da energía. Por la noche hemos mirado las estrellas, el cielo estaba espectacular. Al amanecer, mientras todos miramos el horizonte, pasó un ratoncito hambriento.

10. El sentido de la vida

A lo mejor el sentido de la vida es vivirla plenamente, es la capacidad que tienes de sentir y recibir amor de otras personas y del entorno que te rodea. Está relacionado con tu esencia como ser humano.

Els mini contes de les tres paraules
Punt Òmia Bon Pastor Figueres
Desembre 2023
Portada: Enric Mercadal

Il·lustració de la Portada: Enric Mercadal

Els Mini-contes de la Rosa Maria Hereu

1. La meva casa

La meva casa no és molt gran, però jo estic molt contenta de viure aquí, perquè, estic a la vora de totes les coses més importants, com la Rambla els súper, les botigues i els metges.

La meva casa està bé per una o dues persones. A la cuina s'hi pot menjar, al menjador i sala d'estar hi tenim la televisió, i quan venen els meus fills estirem la taula i podem cabre unes dotze o quinze persones. En les festes tradicionals hi estem tots junts.

Hi ha dues habitacions una de matrimoni i l'altra per convidats. Un bany. El vàter el tenim separat, així va bé perquè, si i ve algú hi pot anar tranquil·lament. Hi ha dos balcons que donen al carrer. El mal és que hi he d'estendre la roba allà perquè no tinc pati ni galeria.

Encara que a mi m'hagués agradat una casa amb jardí al voltant, el cas és que no va poder ser, estic contenta perquè hi tinc moltes facilitats pel lloc que estic.

2. Pell, pomera i missatger.

Anant a fer una caminada, hem vist uns arbres que necessitaven que els raguessin perquè, pobres, els hi falta molta aigua, i resulta que eren pomeres. M'ha sabut greu perquè m'agraden molt. En arribar a casa, m'ha vingut a la memòria que havia d'enviar un missatger, a la mesa cosina, perquè l'endemà tenien que andar a comprar-nos roba per una festa, i aleshores em vaig girar de cop i em vaig donar un cop a la paret i em vaig fer una forta rascada a la pell. M'ho vaig desinfectar. Se'm va curar de seguida.

3. Excusa, tabús i valor.

Tinc una coneguda que sempre que la veig em diu el mateix, crec que pobre, o no té família perquè la pugui cuidar o no sé, però mai en parla. El cas és que té molts de tabús al seu cap. Però el cas és que no es deixa ajudar. No sé si és una excusa d'ella o que és una mica rara, i no creu en gairebé res. Jo crec que es té poc valor en voler fer les coses o recomanacions o ajudes que se li pugui afegir. A mi em sap molt de greu que sigui així.

4. Fotografia, parc, crim.

Els diumenges, solem anar al parc, i com que hi ha molts animals, fem unes fotografies que els nens els agrada molt. Després les posem sempre a un àlbum de fotos dels parcs que hem visitat, així anem veiem com van creixent la mainada i ells estan contents de veure-les.

Més tard, porto als nens a casa seva amb els seus pares.

Jo me'n vaig anar a casa, i després de sopar vaig encendre la televisió per veure les notícies i una pel·lícula, però noi!!!, la pel·lícula era de crims, I... no la vaig acabar de veure, perquè ja n'hi ha prou de crims.

5. Consciència, lluita i impotència.

Un dia al carrer hi havia uns nois que es barallaven i ningú va tenir consciència per separar-los o trucar a la policia; és que tenien una lluita molt forta, i clar et sents molt impotent; però jo vaig trucar a la policia que vinguessin de seguida, i van trigar 10 minuts a venir. Els van separar i portar a la comissaria. No hi havia cap ferit greu, sols alguna rascada i cops amb blaus. No sé com va acabar perquè quan va venir la policia me'n vaig anar.

6. Joc, parlar, manta.

Vam anar a passar uns dies a un càmping que hi havia molta gent; vam fer força amics i de vegades ens reuníem per jugar el joc del dòmino que els agradava a tots, i guanyàvem quasi una partida cada un. Era molt interessant! Quan deixàvem de jugar, ens posàvem a parlar de moltes coses perquè cadascú, deia la seva. De vegades, es feia fosc, i ens havíem de posar una manta a sobre, perquè feia una fresca que esgarrifava, però estava bé, uns explicaven acudits, altres una anècdota i altres coses que passaven, en fi, ho vam passar molt bé.

7. xiclet, ulleres, i tard.

Havíem d'agafar el tren i fèiem tard, aleshores com que portàvem maletes, en baixar-ne una, m'entrebanco, i sem cauen les ulleres, i pensava que se m'havien trencat, i no!, encara sort. Anàvem a Barcelona a passar uns dies, a casa d'uns amics, com que hi anàvem en tren, havíem d'estar a l'hora, perquè si no, hauríem d'esperar un altre que sortia una hora més tard. Jo tenia un llibre i mentre estava al tren el llegia, i de cop m'empasso un xiclet que mastegava, però... no em va passar res.

8. Carta, relació i foc.

Vaig rebre una carta de la meva amiga, que feia molt de temps que no sabia res d'ella. Em deia que estava bé, però... que havia tingut la seva mare molt malalta. Però que tot havia passat, i per aquest motiu no sabia res d'ella. No em contestava, les cartes que jo li escrivia, i clar, feia temps que nou teníem relació. Una vegada que vaig anar a casa seva fa uns quatre anys, més o menys, que davant de casa seva, hi havia una senyora gran. Se li'n va calar foc. Pobra senyora, es va espantar molt, però va ser més l'ensurt que res més; per sort!!

9. Ratolí, baobab, estel.

Fa ja uns anys que vam anar a Austràlia, i allà vam veure uns arbres que es diuen baobab, i són uns arbres que tenen molts de beneficis per fer medicaments, i es pot fer oli, tenen vitamina C, ferro, fibra i és un aliat per la pressió arterial. L'altre dia en anar a passejar al carrer ens va sortir un ratolí, que pobret anava desorientat, anava cap aquí, cap allà. Com que ja era fosc, ens vam quedar a veure els estels, que n'hi havia molts. Va ser molt bonic.

10. El sentit de la vida.

El sentit de la vida, és tenir il·lusions, fer feliç a tots els que t'envolten, ser amable amb tothom, mirar de no faltar a ningú encara que a vegades... tenir un tarannà afable; ajudar sempre que es pugui a la gent que ho necessitin, en fi... són moltes les coses que donen sentit a la vida.

Els Mini-contes de l'Ascensió Jiménez

1. Mi casa, mi hogar

Siempre he soñado con una casa de ensueños para vivir mi vida rodeada de todo lo que necesito y con un poquito de lujo. Y, ¿a quién no le gustaría esa casa que estás pensando?. Pero me conformo con la que tengo, es cómoda, es acogedora, es amplia, tiene un jardín no muy grande; pero sí lo suficiente para darme un hartón de limpiar hojas que no sé de dónde vienen. Cuando hay niños en el hogar se hace pequeña, pero cuando han volado y han hecho sus propias casas ya te sobra espacio.

De todas formas doy gracias a Dios por mi Casa, mi hogar, que en ella he pasado días felices y otros no tanto; porque de eso se compone una vida, de saber llevar con alegría todos los momentos de tu existencia, no depende de las cuatro paredes que te protegen.

2. Piel. Manzano. Mensajero.

Allí estaba sentado debajo de un manzano, pasó un mensajero, y lo vio afligido y llorando

- ¿Por qué lloras niño? Estás muy lejos del pueblo, ¿quién te ha traído hasta aquí?
- No lo sé, me he despertado y me he visto aquí solo.
- Tienes frío? - Sí.- Dios mío, si tienes la piel de gallina!, ven aquí,
- lo acurrucó entre sus brazos, cogió una manta que llevaba en su caballo y lo envolvió con mucho cariño.

3. Escusa, tabú, valor.

En una aldea muy remota vivía una niña que cada día iba a la escuela con mucha alegría. Un día le preguntó a su mamá:

-Mamá, qué quiere decir tabú?

- Llamamos tabú aquellas palabras que se intentan

evitar por considerarse molestas u ofensivas. Para evitarlas usamos los eufemismos que son más suaves y decorosas.

- La maestra me ha puesto una escusa para no contestarme y me ha dicho que lo pregunte a mi mamá.

- Eso te ha dicho la maestra ? ¡¡¡ Qué valor !!! Estaría muy ocupada y no ha podido explicártela.

Cuando toque esa la lección, seguro que os lo dirá a todas las niñas.

- Yo, por si acaso me la apuntaré por si la pone en los exámenes, que sepa lo que quiere decir.

4. Fotografía. Parque, y Crimen

Había una vez dos niños paseando por el Parque y haciendo fotografías a las lagartijas que había en las piedras tomando el sol. De repente, uno de los niños vio una persona tendida entre los setos que parecía que estaba durmiendo, eso es lo que pensó el zagal, siguieron con su faena sin darle más importancia. Y al cruzarse con un matrimonio que pasaba por allí, los niños le comentaron lo que habían visto. El matrimonio se acercó al presunto dormido, y este no dormía, estaba muerto. Se miraron uno al otro y se dijeron: Aquí se ha cometido un crimen y llamaron a la policía y estos resolvieron el caso.

- Me parece muy bien, y siempre que no sepas algo, busca la solución.

5. Conciencia, lucha, Impotencia.

Había una vez un abuelito que se pasaba las horas contando cuentos a sus nietecitos. Un día el abuelito estaba triste sentado al lado del fuego de la chimenea. La niña pequeña de cinco años le preguntó:

- ¿Hoy no nos cuentas historietas?

- Hoy estoy muy triste y me siento Impotente.

- ¿Por qué abuelito?

-Porque en un país muy lejano, hay hombres que no tienen conciencia y se están haciendo mucho daño unos a otros, están en continua lucha, y los niños pequeños como vosotros lo están pasando muy mal. No tienen comida, tienen sed, y lloran por sus papás.

6. Juego, hablar y manta.

Había una vez dos hermanitos que dormían juntos en la misma habitación, y cuando se iban a la cama no paraban de hablar contándose las cosas que habían hecho durante el día, en esto que el pequeño le dijo al grande:

-¿por qué no jugamos al juego de la manta?

- Y ¿cuál es ese juego?

-Pues mira: tú te envuelves a la manta y empiezas a dar vuelta hasta que me cojas y cuando lo hagas empiezo yo, ¿vale?

7. Chicle. Gafas. Tarde.

En un colegio de niños, en el curso tercero de la ESO, había un alumno que cada mañana venía tarde y con la manía de entrar en clase masticando chicle.- La profesora sentada en su pupitre le miraba por encima de las gafas y le llamaba la atención:

-¿otra vez tarde Pito?-

Los demás niños se reían y le tomaban el pelo en el recreo. Uno le preguntó:

-¿Por qué vienes el último siempre Pito?-

- Porque antes de entrar en el colegio voy a llevar mi bocadillo al vagabundo que está en la plaza para que desayune.

Los niños se lo contaron a la profesora y esta lo felicitó por tan buena acción que hacía todas las mañanas.

8. Carta, relación, juego.

Un día que no había colegio se reunieron varios amiguitos a jugar en la casa de un compañero. Uno le dijo a otro: -¿por qué no jugamos al juego de Spider?- Y otro le contestó:

-yo no sé jugar.-

-Es muy fácil verás: vamos poniendo una carta encima de otra más grande hasta que completemos la fila desde el Rey al uno. Tenemos que hacer tantas filas como Reyes hay en la baraja, y terminan todas con el uno.

-¿Y qué relación tiene este juego con Spider?-

-Pues no lo sé; pero se juega así, y es muy divertido.

9. Ratoncito. Baobab. Estrella.

Cuenta la leyenda que el árbol de Baobab era tan presumido que el mismo Dios le dio la vuelta para poner las ramas en la tierra y las raíces en la parte superior, de ahí su forma, que parece que crezca al revés. En uno de estos árboles tan grande vivía un ratoncito y por las noches se asomaba a ver una estrella grande y luminosa que se veía en lo alto del firmamento en las noches de cielo raso. A este

tipo de estrellas se las llama: (Supergigantes azules), debido tanto a su apariencia como a la cantidad de energía que son capaces de radiar. El rantoncito se sentía feliz dentro del hueco del árbol y estaba seguro en su casita tan alta. Daba gracias todos los días por ser un privilegiado de la noche.

10. El sentido de la vida.

Había una vez dos jóvenes paseando por la playa que iban hablando del sentido de la vida. El menor preguntó al mayor:

- ¿qué es para ti el sentido de la vida?

Este le contestó:

- El sentido de la vida es la manera de ver el mundo. En muchas religiones, el sentido de la vida se basa en el amor. Buscando cumplir los propósitos aquí en la Tierra. En Filosofía está: en hallar el propósito que justifica nuestra existencia.

El menor le decía:

- No entiendo nada de lo que me estás diciendo, dímelo de otra manera.

- Escúchame bien. El sentido de la vida no se puede comprar, piensa en lo que te hace feliz, Lo que logras cada día, incluso cuando encontramos sentido a nuestra existencia y nos lleva a estar satisfechos con nosotros mismos.

Le vuelve a preguntar el menor:

-¿Cómo encontramos el sentido de la vida?

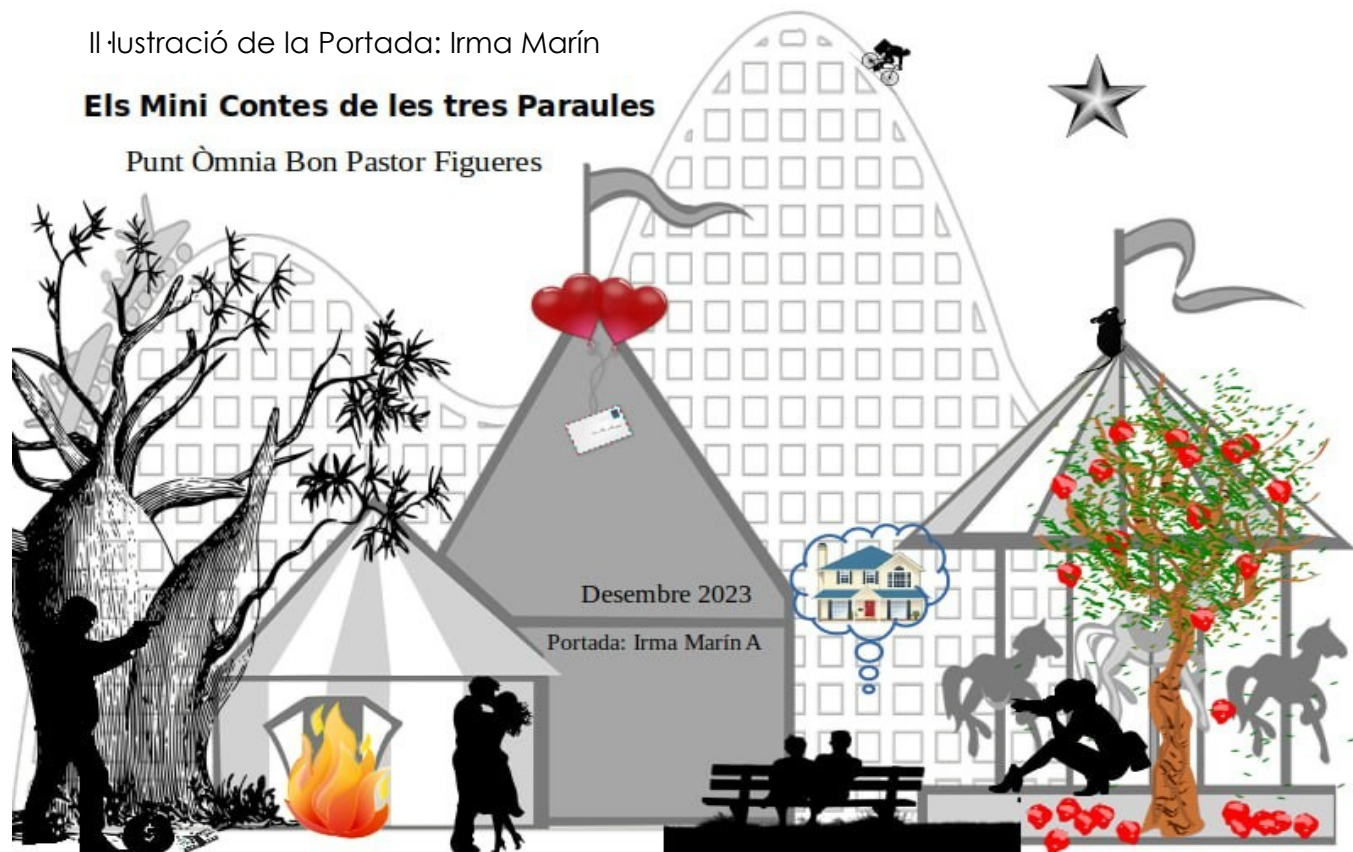
A lo que el mayor le contesta:

- No se trata de encontrar el sentido de la vida, sino, de vivir Con Sentido nuestra propia vida.

Il·lustració de la Portada: Irma Marín

Els Mini Contes de les tres Paraules

Punt Òmnia Bon Pastor Figueres

Els Mini-contes de les tres paraules

Els Mini-contes de l'Irma Cecilia Marín

1. la meva llar

Casa meva és la meva llar preferida!

Des de la nostra infància, sempre hem desitjat tenir una casa i fonamentar-la amb amor, arguments positius, plens de pau i concòrdia. I al tot poderós, gràcies pels èxits fins al dia d'avui, per part del meu marit i jo. Vam fer de casa nostra una llar, exemple de vida i tolerància, de moments difícils, però superats, ambientats de serenitat, calma i bones paraules. Fent-nos forts davant les adversitats què la vida ens porta. Però la tasca, l'automotivació, els bons moments, fins al bon sentit de l'humor, han servit per què casa nostra, avui la nostra, llar estigui plena d'harmonia, música, rialles i bones intencions per arribar encara a viure millor.

2. Pell, pomera, i missatger

Quin dia més radiant!

Com va gaudir de l'aire. Aquest clarejar està increïble!

El vent acarona la meva pell, quins moments tan fascinants ens brinda la naturalesa divina.

La pomera es bressola al compàs d'un bufar continu. Les oliveres còmplices de tan meravellós moment i els ocells com de missatgers què van i venen, portant felicitat i va encantar amb el seu xivarri. Tot es fusiona deixant un dolç xiuxiueig a la nostra vida, pau, tranquil·litat, què esperem què es repeteixi més sovint. Agraeixo al tot poderós de tanta bondat i sublim bellesa...

Que agradable és viure la vida amb tanta senzillesa!

3. Excusa, Tabú valor.

Una mica recurrent en aquests temps.

No és una excusa el que et diré, són arguments què surten del meu cor, de la meva ànima. Sé què pateixes per la teva condició, sempre et donaré suport a, així tu et defineixis home, dona o viceversa, per a mi tens un gran valor com a persona i per a mi és suficient. No sé si pateixes pel que diran. A la meva família trobaràs afecte, acceptació, arguments. La sensibilitat cap a tu neix de la meva ànima. Tota aquesta temàtica és un tabú què cadascú ho pren segons la cultura o l'ensenyament. No et retraurem mai la natura i respectem el que per a molts és una condició. Pare meu ets un bell ésser humà, vas omplir de llum i t'abraço avui i

sempre.

Ets dels meus per tota la vida! 3. Excusa, tabú, valor.

No és una excusa el que et diré, són arguments què surten del meu cor, de la meva ànima. Sé què pateixes per la teva condició, sempre et faré costat, així tu et defineixis com a home, dona o viceversa, per a mi tens un gran valor com a persona i per a mi és suficient. No sé si pateixes pel que "diran". A la meva família trobaràs afecte, acceptació, arguments. La sensibilitat cap a tu neix de la meva ànima. Tota aquesta temàtica és un tabú què cadascú ho pren segons la cultura o l'ensenyament. No et retraurem mai la natura i respectem el que per a molts és una condició. Pare meu ets un bell ésser humà, vas omplir de llum i t'abraço avui i sempre.

Ets dels meus per a tota la vida.

4. Fotografia, parc, crim.

De passeig al parc!

Diego: Hola, Maria on vols anar aquest cap de setmana?

Maria: Diego, convida a la Montse, al Ricard i anem al parc què és al costat del llac? Seria ideal, fa bon dia i la tardor ens dona l'oportunitat de fer unes boniques

fotografies plenes de colors i ombres què seran fascinants. També podrem veure com es conjuguen les fonts amb la posta de sol i la quantitat d'aus que emigren buscant congeniar les unes amb les altres. Encara que no ha de faltar la persona què vulgui posar fi a la vida d'aquestes belles aus i acabin el seu trist viatge, però estarem atents què mentre estiguem a la zona no acceptarem cap crim, buscarem que tot sigui alegria i pau...

Maria: Molt bé, els hi diré!

5. Consciència, lluita, impotència.

Per un món millor!

Hem deixat un temps passat que tristament diem va ser millor. Però egoistament el mirem des d'un sol punt de vista, "el propi". Gairebé mai ens mirem al proïsme. En el seu moment assaborim les mels d'una comoditat fictícia, I al dia d'avui molt a prop nostre, tenim éssers de totes les edats, patint per tantes vicissituds que porta la vida i no hem agafat cap consciència de com ajudar el que és a prop i també per qui és lluny, qui ha deixat de lluitar i es mor en silenci a molts llocs del món. Hem d'encaminar-ho i no minvar la lluita, per què tot s'equilibra per aconseguir una pau mundial. Però sempre ve qui amb mentides i arguments inventats tractant de

generar un positivisme, ens tracten de ficar un concepte què no és real, acompanyat pels mitjans ens venen uns conceptes infundats i són molts els conformes què creuen en les falsedats. Vet aquí la impotència de nosaltres els sensibles i els que no deixem passar per alt els patiments dels semblants què pateixen el rigor d'una pobresa permesa pels falsos líders. Demanar al tot poderós, què ens guï i ens mostri el camí per fer un món millor.

6. Joc, parlar, manta.

Passió pel futbol!

Oh, és meravellós estar a l'estadi gaudint del joc què proposa el nostre equip el Girona! Ens està deixant molt bé, no només al país, sinó també davant del món. Està donant molt a parlar en benefici de la regió, ara els nens posen com a referència aquest gran equip, què està fent les coses bé i tota una regió donarà suport, encara més, al club. Però cal agitar les banderes i hem de continuar acompanyant i donant-ho tot per ser millors. S'acosta l'hivern, aconseguirem mantes, el fred s'acosta i els acompanyarem on vagin, per recolzar-los en les bones i en les dolentes fins a la fi!

7. Xicles, Ulleres, tarda.

He quedat amb els meus col·legues, tinc ganes de tornar-los a veure. Gaudir del moment, de les rialles, i unes bones xerrades i assaborir un cafè.

-Joseph com vas? De què treballes?...

Joseph: joestic bé, treballant en una empresa de xiclets, per ara amb molta feina...

Joan: Que bé, què no et falti la feina. David: Quin horari fas?...

Joseph: Vaig a treballar de tarda, és un horari agradable. Un matí d'aquests podríem quedar per fer una mica de ciclisme a la muntanya. Oh, però de moment no puc, he demanat les ulleres i sense elles no em sento còmode per sortir.

David: Cap problema jo en tinc unes i te les puc donar, farem uns bons quilòmetres.

Joseph: Fantàstic noi, aprofitem i junts gaudirem d'un matí fabulós.

9. Ratolí, baobab, estel.

El petit rosegador. Només cal recordar que, en un temps llunyà, un lloc distant, abundava l'alegria, la sinceritat, la germanor, l'altruisme i tot ésser vivent gaudia de la seva estada a la zona. Cantàvem, rèiem, somiàvem amb un lloc millor, va omplir

d'alegria, música, ball, però no calia ser aquell, que encara que diminut solia buscar com formar part de la societat que l'acollia. Però el ratolí amb una mica de por, buscava que hi donéssim espai entre nosaltres. I llavors, com per art de màgia, una estrella llunyana li va irradiar energia i hi va despertar simpatia. Va començar a mostrar destresa i picardia que agradava als parroquians. Va ser acceptat com un més, el seu públic favorit els nens i va trobar el lloc on passar els moments i fer les entremaliadures i era a l'ombra del gran baobab què despertava la imaginació amb la seva immensitat i esplendor. Aquest gran arbre genera la unió de tot un poble al seu voltant, el qual el va unir encara més el protagonista principal d'aquest miracle, el diminut animal què amb la seva innocent figura es magnificava quan es fusionava amb la llum de les estrelles i el verd frondós de l'arbre donava una genial ombra, la qual gaudíem i, ara com ara, enyorem en els nostres somnis.

10. El sentit de la vida.

Un vaixell pesquer va atracar en un poble. Un turista va felicitar el pescador per la qualitat del peix i li va preguntar quant de temps va portar pescar-los.

-No gaire temps!, va contestar el pescador.

-Però llavors ¿Per què no et vas quedar més temps al mar per pescar més?, va preguntar el turista.

- Pesco una mica, dormo fins tard, jugo amb els meus fills i dormo la migdiada amb la meva dona. A la nit vaig al poble a visitar els meus amics, a ballar una mica, a tocar la guitarra i a cantar algunes cançons. Tinc una vida plena, va explicar el pescador.

El turista va interrompre: Puc ajudar-te, hauries de començar pescant tot el dia, amb els teus ingressos compres un vaixell més gran i així, a poc a poc, podràs tenir una flota de vaixells pesquers. En lloc de vendre el teu peix a un intermediari, negocies directament amb les plantes de peixateries, fins i tot, podries obrir la teva pròpia planta, sortir del poble, anar a Europa o a Amèrica i així, tenir la teva pròpia empresa.

-Quant trigarà això? Va preguntar el pescador.

-Potser 15 o 20 anys va respondre el turista.

El pescador, amb veu serena, digué: El sentit de la vida és l'ara, el moment, gaudir de cada instant amb els éssers que estimes, així que, amic meu, no canviaria la meva vida per res del món. Gràcies!

Els Mini-contes de la Mayte Moldejar

1. La meva casa

Per a la numerologia, per a la càbala, pel tarot i per l'anagrama, el número 7 té un significat destacat entre la resta de números.

Jo, he viscut en 7 cases. A la primera vaig néixer, a la segona vaig passar de nena a adolescent, allà vaig conèixer l'amistat i la sensualitat. El meu tercer habitatge va representar l'emancipació, la bogeria de la llibertat. A la quarta, superat els vint anys, alguns amics s'havien quedat pel camí víctimes del "cavall". Allà, vaig entendre que, com diu Gil de Biedma, "La vida anava de debò". Al meu cinquè habitatge, vaig dibuixar el gran projecte de l'amor i la família. A la sisena, correspon la criança, el difícil repte de la conciliació familiar i també el desamor. Ara, soc a la setena casa, Aquí he Après a ESTIMAR en majúscules, també aquí he perdut la meva mare i força amigues. Fa poc que he estrenat la meva jubilació i gaudeixo de les meves netes, de les amistats i de multitud d'activitats que ara tinc temps de fer.

Aquesta serà la meva l'última casa, on es tancarà el cercle de la meva existència i tornarà a ser, el número 7 un nombre molt especial. (Si més no per a mi).

De totes maneres, la meva veritable casa, ha estat sempre la mateixa, apareix quan tanco els ulls i m'endinso dins meu, és llavors quan realment em trobo a "CASA" com quan de criatures jugàvem a amagar-se i tocaves la paret abans que t'agafes qui "parava".

No volveré a ser joven

*Que la vida iba en serio
uno lo empieza a comprender más tarde
-como todos los jóvenes, yo vine
a llevarme la vida por delante.*

*Dejar huella quería
y marcharme entre aplausos
-envejecer, morir, eran tan sólo
las dimensiones del teatro.*

*Pero ha pasado el tiempo
y la verdad desagradable asoma:
envejecer, morir,
es el único argumento de la obra.*

Jaime Gil de Biedma

2. Pell, pomera, missatger.

Una mala decisió

Si ho hagués sabut, no s'hauria escaquejat de la feina aquell matí. Hauria aguantat la jornada sencera i, possiblement hauria estat ell l'escollit per dur el maleït paquet a l'hotel, com passava sempre que es requeria un servei als afores de la ciutat. Ell era l'últim missatger contractat per l'empresa i sempre li tocava fer les sortides que els més veterans rebutjaven.

Se la podia imaginar obrint la porta, el seu cos embolicat en una tovallola blanca, minúscules gotetes d'aigua relliscant encara, per la seva pell bruna.

Si ho hagués sabut, no hauria passat el matí adormiscat sota la pomera del jardí de l'avi, després de marxar de la feina fingint un terrible atac de migranya.

Però, ara ja era massa tard i la possibilitat de tenir davant seu a la seva actriu favorita s'havia esfumat.

3. Excusa, tabú, valor.

El cel a les mans

Se sentia fort com mai. L'amor per en Babak era poderós, autèntic. Ho tenien tot planejat, els passatges d'avió, el petit apartament a Brooklyn, el contracte laboral a l'escola d'art. Tot això li donava seguretat en el salt.

Calia valor per fer-ho, però s'ho devia a ell mateix i els devia als nens i nenes que creixien darrere d'ell. Potser no seria fàcil, però, a l'Iran el castic per estima a un altre home, era la pena de mort. Ara els pares ja no hi eren i això li donava llibertat d'elecció, ells ja no haurien de patir per haver estat capaç de trencar el tabú.

El dia era clar, els trenta kilòmetres que separen la capital d'Ahmadabad els va fer en silenci. El taxista cantussejava cançons de la ràdio. En Farid mirava per la finestra acomiadant-se interiorment de la seva terra que tant estimava.

Imatges passades i futures es barrejaven al seu cap i sentia el batec de la vida "increchendo".

Quan l'avió va començar a rodar per la pista, va notar com s'afluixaven tots els seus músculs, el seu gran somni començava a fer-se realitat.

Des del cel l'aeroport Iman Jomeiní s'anava fent petit. I en Farid va tenir l'aclaparadora certesa, que per fi havia arribat l'hora de ser feliç.

4. Fotografia, parque, crimen

Desde pequeña Le encantaba jugar con el lenguaje, el sonido de las palabras le cautivaba. Algunos eran gratos, casi musicales, otros, sin embargo, como por ejemplo el de la palabra “alcachofa”, le resultaban tan malsonantes qué hasta evitaba pronunciarlos.

Más adelante, el significado se hizo prioritario al sonido, así fue como se instaló en un rincón de su mente, el saco de las palabras negras y tan punto aparecían, las veía allí, en el saco oscuro del rincón.

Aquella semana, en el ejercicio, entraba una palabra negra. Le sería difícil incluirla, pero tampoco podía ignorarla. Así que decidió dejar para más tarde la tarea del curso de fotografía y buscar un banco tranquilo del parque para solucionar la molestia que le ocasionaba aquella palabra rondando por su cabeza.

Se hacía urgente cambiarla de color.

Sacó su pequeño cuaderno de la mochila y desmenuzó letra a letra la palabra. La C, la R, la I, la M, la E y la N, después se sumergió en la búsqueda de la

combinación perfecta. Enseguida comenzaron a aparecer colores. , lila MECÍ, azul RIMEN, verde IRME, granate CRÍEN, dorado CREÍ.

Una bella policromía eclipsó la oscuridad y no supo por donde comenzar a descartar, así qué al final se quedó con todas las palabras.

Allí mismo, sentada en el banco del parque, le hizo una fotografía al arcoíris emergido en una página de su pequeño cuaderno azul. Esperaba que la profesora del curso no se enfadara con el cambio. ¿Acaso era un crimen jugar con el alfabeto?

5. Consciència, lluita, impotència.

PLORAR CAP EN DINS

Mai li havia faltat res que fos imprescindible, ans al contrari, sovint havia pogut copsar de molts plaers de la vida. Viatges, cinemes, teatres, concerts, dinars i sopars a restaurants, roba, llibres.

Això sí, tot pagat amb els diners guanyats amb el seu treball i de nena, amb el treball dels seus pares.

Tenia una inclinació natural a posar-se sempre del costat del més feble, aquests eren els seus punts de referència per mesurar la pròpia felicitat i aquesta postura

l'havia anat fent conscient de la seva sort.

Algunes vegades havia hagut de fer mans i mànigues per arribar a final de mes. També es va trobar cara a cara amb la mort, la pèrdua, la soledat, el desamor. En fi problemes inherents a la vida, però en general, subsistir resultava més aviat fàcil. A mesura que creixia, es va anar gestant en ella un gran sentit de la justícia. No és que la seva sort hagués minvat, però a mesura que s'anava endinsant en el món i en la vida d'altres persones, varen anar apareixent sòrdides realitats, queixalades a les entranyes com la prostitució, el tràfic d'òrgans, l'ablació, la pederàstia, el comerç d'armament, les bodes forçades a nenes, l'explotació laboral adulta i infantil, el canvi climàtic, la fam, les guerres i més fam i més guerres, i el planeta cada cop més agònic, la desesperança de centenars de pasteres a la deriva queixalades d'incomprensió, de ràbia, queixalades d'impotència i aquella felicitat antiga de la seva vida fàcil, va quedar totalment entelada.

A poc a poc, va entendre que, tot estava unit, que tot formava part de la vida i no es podia restar indiferent davant del patiment de les altres persones, encara que la lluita no sempre es tingués clara, era tot tan confús...

Per això, no se sentia amb el dret de lamentar-se i un dia va ser conscient que l'espècie humana era com era i no com ella voldria que fos. Aquest dia va decidir

canviar les expectatives per esperances i oferir somriures encara que la impotència, mossegues sense pietat. No va ser gens difícil, tan avesada com estava ja, de plorar només cap en dins.

6. Joc, parlar, manta

DEFENSAR L'ALEGRIA

Gairebé mai cap d'elles, falta a la cita. Per poc que poden respecten aquestes dues dates mensuals a les seves agendes."19 h Jocs mestresses" i al costat el nom de la casa on toca fer la trobada, perquè van rotant. Per exemple: "ca la Núria". El nom de "mestresses" va venir per la mare d'una d'elles i els hi va fer gràcia i el van adoptar.

Es coneixen de fa molts anys, han vist i han viscut moltes coses plegades de tots colors, tal com és la vida. Han compartit infinitat de moments i de festes i de sortides i de problemes i d'angoixes... però aquest dia, convoquen la nena que totes porten dins i queden per jugar.

Coneixen un munt de jocs de taula, però, com a totes les criatures, els agrada descobrir de nous.

Juguen a tantes coses que a vegades es barregen les normes d'uns jocs i les dels

altres, però no passa res. Riuen, riuen molt, molt sovint fins a saltar les llàgrimes. A mig jugar fan una pausa, aparten a un costat les peces dels jocs i paren taula per sopar.

Totes elles ofereixen àpats succulents, a més sempre hi ha qui porta vi, olives, dolços... i mentre assaboreixen els menjars, continuen fent broma.

Aquell dia, rarament s'expliquen problemes, només quan alguna d'elles, s'acosta perillosament a la línia de flotació, hi ha un petit intercanvi de mots en clau d'esperança, per retornar ràpidament a l'alegria.

La complicitat és per elles, un preciós teixit, una mena de manta que les abriga i les manté al caliu sense que calgui parlar, l'amistat i la tendresa per damunt les paraules.

Sense haver dit res, varen fer un pacte, com el poema de **Mario Benedetti**: el de "**defensar l'Alegria**".

*Defender la alegría como una trinchera
Defenderla del escándalo y la rutina
De la miseria y los miserables
De las ausencias transitorias
Y las definitivas*

*Defender la alegría como un principio
Defenderla del pasmo y las pesadillas
De los neutrales y de los neutrones
De las dulces infamias
Y los graves diagnósticos*

*Defender la alegría como una bandera
Defenderla del rayo y la melancolía
De los ingenuos y de los canallas
De la retórica y los paros cardiacos
De las endemias y las academias*

*Defender la alegría como un destino
Defenderla del fuego y de los bomberos
De los suicidas y los homicidas
De las vacaciones y del agobio
De la obligación de estar alegres*

*Defender la alegría como una certeza
Defenderla del óxido y la roña
De la famosa pátina del tiempo
Del relente y del oportunismo
De los proxenetas de la risa*

*Defender la alegría como un derecho
Defenderla de Dios y del invierno
De las mayúsculas y de la muerte
De los apellidos y las lástimas
Del azar y también de la alegría*

7. Xiclet, ulleres, tard.

UN RECORD DIVERTIT

La paraula xiclet em remunta irremeiablement a la més tendra infància.

Era costum celebrar el dia de la truita i el dia de l'enterrament de la sardina. No sabia dir en quin d'aquests dos dies va succeir. En totes dues ocasions anàvem a berenar a un camp que hi havia prop de casa. Mares, àvies i criatures, totes cap al camp. Amb entrepans de truita de botifarra o amb sardines vestides amb papers de color penjant d'una canya, segons el que se celebrés, és clar.

Era divertidíssim. La mainada jugàvem fins a fer-se tard. Les mares i les àvies xerraven assegudes sobre unes mantes que estenien a terra.

Un d'aquells dies, la meva germana i jo vàrem portar lllaminadures i vàrem convidar a la meva àvia Lourdes (que era murciana), ella va agafar un xiclet pensant que era un caramel. El cas és que se li va enganxar a la dentadura (nosaltres no sabíem que la portava postissa), ens va cridar a les dues i de cop es treu la dentadura tota plena de xiclet i ens demana cridant:

-quitarme esto de aqui pijo!!!!

La meva a germana i jo ens vàrem quedar de pedra en veure que la iaia es treia

les dents, ens vàrem mirar i ens va entrar un atac de riure mentre la iaia ens demanava amb un parlar molt estrany (que encara ens feia riure més), que ens afanyéssim.

-enga niña! coooño!!

Amb força fàstic, la veritat, varem anant estirant el xiclet fins a deixar-li la dentadura neta, aguantant les ganes de riure perquè la meva àvia s'anava enrabiant per moments i de tan encesa com estava, se li anaven entelant les ulleres.

"Un quadre" i un fart de riure la veritat.

8. Carta, relació, foc

M'encanta viure aquí.

M'encanta viure aquí, sobretot quan està ella.

La nostra és una relació de total lleialtat. Quan marxa sé que tornarà i ella sap que jo hi seré aquí esperant-la.

A l'estiu fa olor de mar, la resta de l'any fa olor d'escola. Un divendres al vespre, la vaig acompanyar a la feina per a recollir unes carpetes que hi havia descuidat, i llavors vaig entendre el canvi d'olor de cada setembre.

Quan fa bon temps sortim al jardí. Ella es cuida de les plantes i mentre jo, persegueixo ocells i papallones. També grato la terra que, fa una flaira deliciosa. Ara som a l'hivern. Dintre de poc arribarà. Ho sé perquè he sentit la mainada passant pel carrer. Em xiularà abans d'obrir la porta i a mi, de tan content com em posaré, se'm dispararà la cua. Quan obri li saltaré a sobre i ella m'oferirà un súper somriure i m'amanyagarà. Després encendrà el foc i m'estiraré molt a prop seu, amb el musell sobre les seves sabatilles. Ella mirarà els quaderns que porta de l'escola i a vegades entre els quaderns també hi ha algunes cartes escrites pels alumnes, amb molt de flors i cors de colors dibuixats als sobres. Quan les mira, somriu igual que quan em saluda a mi en arribar a casa. Més tard soparà i segur que em donarà alguna coseta-sorpresa del seu plat i la meua cua es tornarà a disparar d'alegria. Soc la mascota més afortunada del planeta i és per això que bordo: "M'encanta viure aquí"

9. Ratolí, baobab, estel.

Uns petits Grans Amics

El primer cop que el ratolí va veure al Lèmur, li va fer molta por. Es va amagar sota unes fulles i va romandre ben quiet observant els seus moviments. Va veure com s'enfilava amunt del baobab, fins a perdre's de vista. Esperant que baixes, es va fer de nit, i cansat va entrar al seu cau.

Durant uns quants dies, en arribar el capvespre, el ratolí, amagat, observava intrigat com el Lèmur repetia la mateixa operació, enfilant-se amunt del baobab, fins a caure la nit.

Un dia va decidir, espera'l a dalt i va pujar pel llarguíssim tronc, mentre el cel s'anava tintant de taronja i morat.

Quan va estar molt amunt, es va amagar entre els fruits. Poc després, va sentir com l'animal anava pujant per la corsa. El cor se li va disparar, sentia el perill molt a prop i es va quedar immòbil.

Va veure com el Lèmur s'estirava tranquil lament panxa en l'aire amb les potes superiors creuades sota el cap i començava a xiular una melodia molt trista, però

molt bonica a l'hora, mentre el cel se n'anava enfosquint i brillantíssims estels anaven apareixent pel firmament.

El ratolí es va quedar embadalit. De mica en mica, el seu cor es va anar asserenant fins a quedar-se adormit com un nadó bressolat per la màgia d'aquella nit.

Al despertar va trobar al Lèmur assegut al seu costat i aquest li va preguntar si volia ser el seu amic, perquè tot sol s'avorria molt.

Des de les hores, jugant junts per la sabana i els capvespres dalt del baobab, un canta i l'altre xiula les cançons que plegats han anat inventant, mentre miren com titil·len els estels.

La veritat és que ara, les melodies són encara més boniques perquè estan plenes de l'alegria de saber-se amics.

10. El sentit de la vida

¿El sentit de la vida o sentir la vida?

(De cinc o de tres paraules)

La voz de Lara, la sonrisa de Jana, la felicidad en el rostro de Andreu, el brillo en los ojos de Marina, la complicidad con Merche, la incondicionalidad de Angels, Lupe, Ulrique .

El crepitar del fuego mientras leo, los azulísimos cielos tras la tramontana, la calma dels Aiguamolls, las cristalinas aguas de Garbet, los campos de girasoles, la paz esperando piel a dentro.

Las risas entre amigas, viajar en tren, viajar leyendo, viajar en sueños.

La belleza de las bandadas de estorninos, de Los peces tropicales, la belleza en general.

La música cuando llega al alma, la ternura cuando invade, el amor latiendo en todas sus formas,es decir: la cara blanca de La vida.

La enfermedad de Jordi, la enfermedad de Carmen, El miedo y el dolor en los seres queridos, el miedo y el dolor propio, el miedo y el dolor en los desconocidos. Las infinitas ausencias. La involución de la especie, la torpeza con el planeta, es decir, el lado oscuro de la vida en todos sus rincones.

Yo no tengo respuesta a la eterna pregunta de cuál es el sentido de la vida. Si sé que la vida tiene una cara amable y preciosa y otra tristísima y dolorosa. Que los rostros de ambas, me van saliendo al encuentro como a todos/as y se hacen sentir con intensísima potencia.

Ahora que pienso, quizás tomar CONSCIENCIA de todo ello, sea el único y verdadero sentido.

Quien sabe.

Por cierto, cuando canto a todo pulmón la canción de Nil Moliner "Libertad" me siento dentro, en el mismo centro de la vida y me encanta!

Il·lustració de la Portada: Rosa M. Oriol

Rosa Maria Oriol

1. La meva llar

La gran rellevància de mimar-me (el diccionari ens suggereix acaronar-me, amoixar-me o amanyagar-me), la gran importància de cuidar-me, la cura diària de la meva llar interior.

Aquest és el petit repte per un nou i bonic renéixer.

2. Pell, pomera, i missatger

Un camí per la llunyana Índica, un missatger en camí al seu destí.

La llavor d'un petit fruit d'una pomera i la dolça pell d'un nen petit.

3. valor, excusa i tabú.

La vida està plena de reptes!!

S'ha de treballar el valor per superar pas a pas tots els seus obstacles.

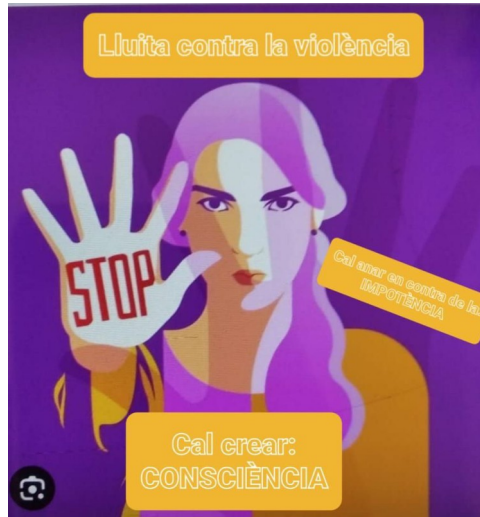
No existeixen excuses ni tabús, sols existeixen i són creats pel nostre subconscient.

4. Fotografia, parc, crim.

Una fotografia trobada en una nit estrellada d'estiu, passejant pel misteriós parc de la petita i bonica ciutat.

Aquest curiós revés dona peu i imaginació en un possible i cruel crim mai imaginat.

5. Consciència, lluita, impotència.

6. Joc, parlar, manta.

Vinga!

Animeu-vos!

Prepareu un joc superxulo, parleu entre vosaltres com ho voleu fer i agafeu sac i manta i a portar-ho endavant!

Vosaltres podeu!

7. Xiclet, ulleres, tard

La meva petita, Estel, amb les seves particulars ulleres rodonetes i vermelles que tant a ella la identifiquen i sempre amb la seva immensa alegria i il·lusió que tan particularment expressa. Dia darrere dia aventures i desventures viu a la seva imaginària vida...

Us en conto una particularment curiosa i divertida:

-Vinga filla que arribaràs tard a l'escola! Què et passa ara?

-Mare!! No puc venir... Tinc el xiclet d'ahir enganxat a la sola de la sabata i no puc sortir!!

8. Carta, relació, foc.

La troballa d'una carta misteriosa, l'inici d'una relació inesperada amb una persona desconeguda, va creant un vincle d'amor, foc i passió.

9. Ratolí, baobab, estel.

Un ratolinet entremaliat i eixerit jugava a la llum dels brillants estels i la lluminada lluna, sota un immens i bonic baobab, imaginant, tanmateix, un increïble i màgic món.

10. El sentit de la vida.

El sentit de les agulles del rellotge.

El sentit de la vida.

El sentit del futur camí a seguir.

Et fa plantejar dubtes, qüestions i preguntes que et ronden pel cap amb el teu propi destí.

Maria Teresa Padrós

1. La meva llar.

Tothom necessita un lloc per viure, una casa on poder aixoplugar-se, on reposar després d'una jornada de treball, compartir les vivències amb la família o gaudir de bones estones amb els amics.

La meva casa és això i molt més. És on he viscut molts anys de la meva vida junt amb els meus pares i després amb la meva pròpia família, o sigui, amb el meu marit i els meus fills. Cada racó de la casa em porta molts records, alguns de molt bons i altres no tant, però tot són experiències que t'ensenyen a viure. A més com que la meva casa està situada a la part més alta del poble gaudim de molt bones vistes, ja que des de la part de l'est veiem tota la badia de Roses i de l'oest la serra del Mont, on hi ha el santuari dedicat a la Mare de Déu del mateix nom.

2. Pell, pomera missatger

Un pagès d'un poble de l'Empordà, tenia un hort en el qual cultivava tota classe de verdures i també cuidava amb molta cura uns quants fruiters als quals amanyagava moltíssim, sobretot una pomera que feia unes pomes boníssimes.

Però això també ho sabien els vailets del poble i els més atrevits i sense escrúpols li anaven a robar les pomes quan veien que l'amo no hi era. Així que, un dia al capvespre va amagar-se per mirar d'empaitar els lladres. Ja feia una bona estona que esperava quan va veure que arribaven 4 o 5 vailets caminant silenciosament i procurant que ningú els veies.

Quan ja eren dintre la seva propietat i enfilats a l'arbre, va sortir ell amb un bastó a la mà cridant i maleint-los:

Us llevaré la pell, els hi deia. Però aquells nanos corrien més que el missatger del tsar i no va poder atrapar-los. Però a partir d'aquell dia no van tornar a robar-li les pomes.

3. Excusa, tabú, valor

Com han canviat els temps! Recordo quan era petita, que ens ho amagaven tot. No ens explicaven res i estava prohibit fer segons quines preguntes. Hi havia molts temes que eren tabú i et donaven qualsevol excusa per no contestar-te.

Segurament els nostres pares també havien viscut aquesta situació encara més accentuada, i potser per aquesta raó no tenien el valor necessari per explicar-nos o donar-nos informació sobre temes com seria la sexualitat, per exemple. En canvi,

ara als
nens i nenes se'ls educa d'una altra manera i de ben petits reben informació de
coses que
nosaltres havíem de descobrir nosaltres mateixos. Però bé, això forma part de
l'evolució i és bo que no es visqui en la ignorància i que la mainada rebi una bona
formació en tots els aspectes.

4. Fotografia, parc, crim

Aquella reportera va anar al parc, amb la intenció de fer un reportatge fotogràfic
pel diari on treballava. Era un matí de primavera assolellat i la natura s'oferia amb
tota la seva magnificència.

Però tot just acabava de fer la primera fotografia quan va sentir uns aldarulls i unes
veus esverades que demanaven la presència de la policia. Quan va acostar-se al
lloc d'on provenia el xivarri va adonar-se que a terra jeia un home ensangonat i
diferents testimonis assenyalaven per on havia fugit l'individu causant de la
malifeta.

Quasi al mateix moment d'arribar ella al lloc dels fets, arribaven la policia i els
serveis

d'emergència que no van poder fer que la víctima es recuperés. Així que l'endemà a la primera pàgina del diari, en lloc de sortir el reportatge sobre «La natura en temps de primavera», va sortir-hi un titular que deia: «Crim en el parc».

5. Consciència, lluita, impotència

El món està vivint uns temps convulsos i tràgics. Ho veiem cada dia amb aquestes guerres, violacions de drets humans, assassinats, etc. En tenim un clar exemple amb la guerra que ha esclatat entre Israel i Palestina, entre d'altres.

Com poden els governs permetre aquestes atrocitats, aquestes massacres? És que no tenen consciència? Aquesta lluita aferrissada per poder conquerir una mica més de territori, esclafant a qui faci falta i semblant destrucció i mort arreu.

Llàstima que les primeres bombes que cauen, no vagin a parar sobre el cap d'aquests prepotents àvids de poder i riquesa. Si haguessin d'anar ells a primera línia de foc, segurament s'ho pensarien dues vegades. Però els que ho paguen és la població civil que es veu impotent per fer front al tràgic destí que els toca viure.

6. Joc, parlar, manta.

Fa uns dies que ha canviat la temperatura. Comença a fer fred i és hora d'abrigar-se. Posar la manta al llit i treure els jerses de l'armari. M'agrada aquesta època de l'any. Encendre la llar de foc, veure les flames com llengües enfilant-se xemeneia amunt i parlar amb la família mentre sopem a l'escalf de les brases. També és adient jugar a algun joc de taula per matar el temps, ja que es fa fosc aviat i no podem sortir com fem a l'estiu que fins a l'última hora ens estem a la terrassa a prendre la fresca.

7. Xiclet, ulleres, tard

Aquell dia d'estiu, la mainada de l'escola, anaven d'excursió acompanyats dels seus mestres. Com que feia calor calia portar gorra i ulleres per protegir-se del sol. Quan arribaren al seu destí (una platja de la costa catalana) van poder banyar-se i jugar a cor què vols. Després, a l'hora de dinar, es van asseure a sota uns pins i van obrir les carmanyoles per degustar les viandes que els havien preparat les seves mares o pares. En acabar de dinar, jugaren a contar endevinalles i el que l'encertava, de premi, un xiclet. Quan es va fer tard

recolliren les seves pertinences i tornaren cap a casa ben satisfets d'haver passat un dia tan divertit.

8. Carta, relació, foc

D'ençà que existeix el món, les persones han procurat trobar mitjans per comunicar-se entre elles; amb senyals de fum, amb algun objecte sonor, enviant missatges servint-se de coloms missatgers ensinistrats i, més endavant, quan la gent va saber llegir i escriure es comunicaven per carta. Quantes parelles varen viure el seu festeig amb una relació epistolar! Doncs no era com ara que tenim a l'abast diversos aparells com són els mòbils, ordinadors, tauletes i amb una tecnologia tan desenvolupada que permet enviar missatges arreu del món. Però això també ha contribuït perquè les persones es parlin menys de tu a tu i les famílies ja no es reuneixen com abans, quan els avis envoltats dels seus nets explicaven contes i rondalles a la vora del foc.

9. Ratolí, baobab, estel.

No fa gaire vaig anar a un centre de jardineria per comprar unes plantes, ja que les de l'estiu estan passades i volia renovar-les. Em va cridar l'atenció un petit arbre,

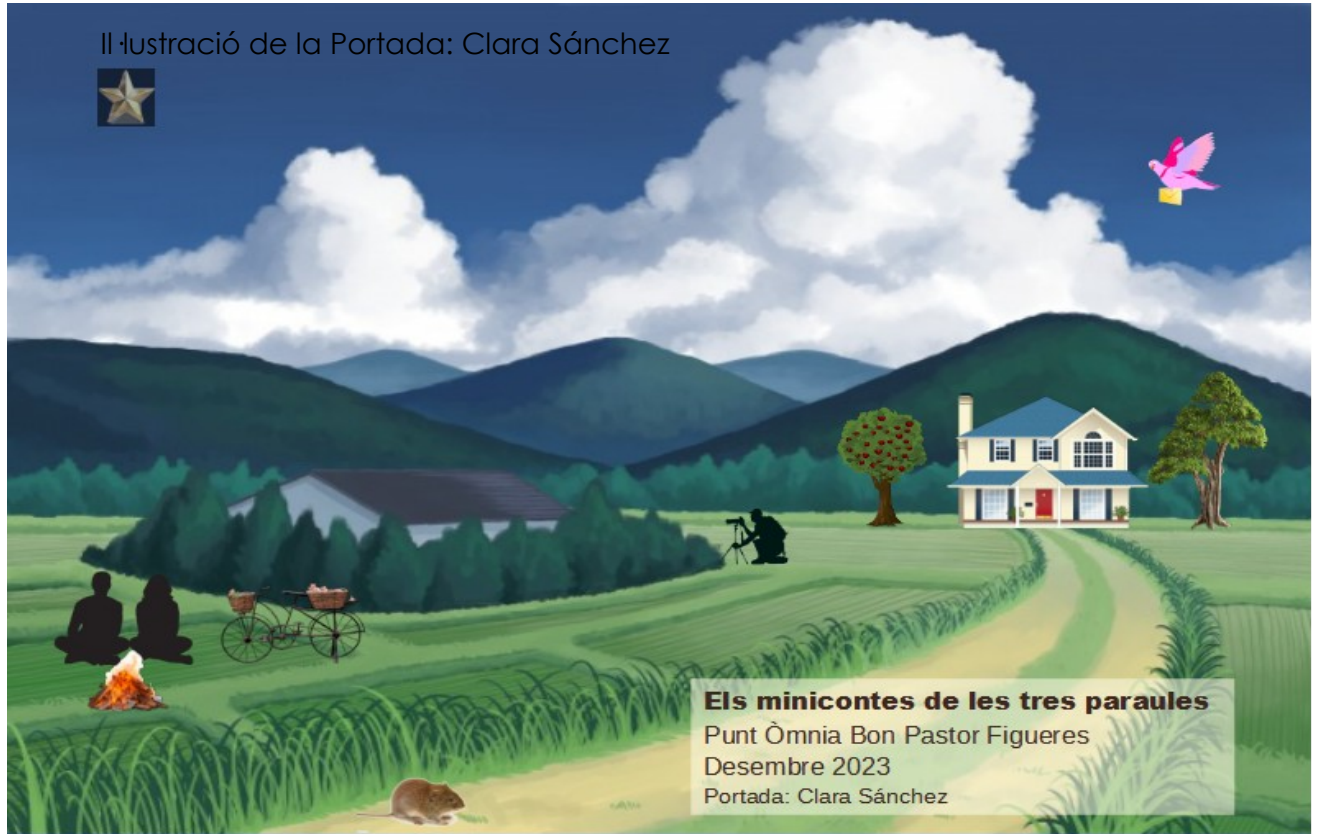
d'aquests que anomenem bonsais que hi havia en un test, i la meva sorpresa va ser quan el venedor em va dir que l'arbre era un baobab, aquesta espècie gegantina que creix als països tropicals. «Sembla impossible» vaig exclamar. Com pot ser que un arbre de mides tan descomunals quedi reduït d'aquesta manera? Doncs sí, va contestar el senyor. És com si comparéssim un elefant amb un ratolí. També vaig recordar el llibre d'Antoine Saint- Exupéry «El Petit Príncep» en què aquest es queixa d'aquests arbres perquè té por que li destrueixin l'asteroide en el qual viu. Segurament hauria preferit que en lloc de baobabs hi hagués aterrat un estel que hauria sigut menys perjudicial per al seu petit espai.

10. El sentit de la vida

Crec que des que naixem la nostra vida ja té sentit. Venim al món per a alguna cosa i depèn de nosaltres mateixos donar-li sentit a la vida. Potser això ho descobrim quan ja som adults i segurament canviaríem algunes coses que ja no tenen solució, però sempre som a temps de rectificar, perquè el que avui té sentit per nosaltres potser demà ja no en tindrà. A més cada u dona un sentit diferent a la seva vida. Alguns, ho veuen com un do que ens ha fet una divinitat, i d'altres, ho veuran gairebé com un càstig, depèn de les experiències que ens toca viure. Per

mi, el que dona sentit a la meva vida és gaudir de la família, poder portar a terme les activitats que m'agraden i sobretot poder aprendre el màxim possible i no pensar massa en el demà, ja que tots sabem que la vida, és un viatge que més tard o més aviat s'acabarà.

Il·lustració de la Portada: Clara Sánchez

Els minicontes de les tres paraules

Punt Òmnia Bon Pastor Figueres

Desembre 2023

Portada: Clara Sánchez

Anna Planas

1. La meva casa.

La meva casa és la que em vaig fer quan era petita, dalt d'un arbre. Està construïda de fusta, amb quatre finestretes, i una porteta. És la casa dels meus somnis, perquè quan em desperto sento els cants dels ocells.

2. Pomera, pell, missatger.

La pomera que hi ha al meu jardí, té unes pomes molt dolces amb una pell molt fina. Això vol dir que es poden menjar sense pelar, a mossegades. Al mig de la pomera hi ha un colom, que a vegades sembla que fa de missatger, perquè sempre porta fulles i branquetes a les potes.

4. Fotografia, parc, crim.

Al parc del darrere de casa hi va haver un crim. Tota la setmana passada va passar la policia fent fotografies sobre els fets. Tot va passar a la nit, no hi havia llum, i era molt tard.

5. Consciència, lluita, impotència.

La Mireia té una lluita constant amb la seva consciència.

Ella sent una impotència molt gran, quan veu com tracten els gats, els veïns que viuen a la plaça. Perquè ella s'estima molt els animals en general, i voldria que tothom fes com ella.

6. Joc, parlar, manta.

Aquesta setmana ha fet molt mal temps.

Quan va arribar el cap de setmana, la família no sabíem què fer.

Després de dinar, ens vam posar a parlar, i explicar acudits per passar l'estona, ja que al carrer queia una tempesta grossa.

Al cap d'una estoneta, vam decidir fer un joc de paraules, tots asseguts davant la llar de foc, i tapats amb una manta.

Va ser un cap de setmana diferent, però molt divertit.

7. Xiclet, ulleres, tard.

En Joan estava arribant a la biblioteca, i estava fent tard, perquè va haver de tornar a casa, a buscar les ulleres, ja que se les havia deixat, a la tauleta de nit.

Resulta que està llegint un llibre molt interessant sobre viatges a Europa. En arribar a casa, se'n va anar directe al dormitori, va agafar les ulleres, també un paquet de xiclets, i uns llibres que volia deixar a un company de classe.

8. Carta, relació, foc.

La Marta tenia una relació sentimental bastant complicada. Tenia la seva parella vivint a les Illes Canàries, i la distància perjudicava força la relació. Fins a tal punt que després d'intercanviar-se cartes durant un any, ella va notar certa tibantor, ja que a les últimes lletres que ella enviava, no va tenir resposta d'en Joan.

O sigui que, un dia que estava asseguda al sofà de casa seva, i davant la llar de foc. Va agafar l'última carta de la seva parella, i la va llençar al foc.

Mentres la carta es cremava, va pensar que ella no necessitava parella, i menys a distància. Rumiava que podia fer les coses tota sola, com passejar, comprar-se flors, cantar, ballar, anar al cinema... Per què aquesta necessitat de compartir la vida amb algú? Que no et cuida, ni sent el mateix que tu? Quina necessitat hi ha de sentir aquest sofriment, si la vida és tan curta... I un mateix es pot estimar, i cuidar-se, i passar-s'ho d'allò més bé!

9. Ratolí, baobab, estel.

Un matrimoni estava de vacances a l'Àfrica, i decidiren fer una excursió enmig dels baobabs africans. En Pere i la Marta havien sentit, que un baobab era molt alt i formós.

Van sortir a les 7 de la tarda, i un guia africà els va portar a fer una excursió amb un tot terreny, durant unes cinc hores.

De tant en tant, van baixar del cotxe, per llocs on no hi havia perill de tigres, ni lleons, ni altres animals salvatges.

Els paisatges eren espectaculars. Amb els prismàtics podien contemplar els hipopòtams enmig de les basses de fang, eren grandiosos, i majestuosos.

També veieren tigres dormint amb les seves cries.

El sol ja baixava i la posta de sol era espectacular, van fer moltes fotos i vídeos.

De cop i volta, quan ja estaven disposats a pujar al cotxe, veieren un ratolí, molt simpàtic, que buscava el cau per anar a dormir.

Van aixecar el cap, i van veure un estel gegant, envoltat d'estels més petits.

Van fer un reportatge fotogràfic magnífic.

L'excursió va ser inoblidable.

10. El sentit de la vida.

En Jordi es va llevar del llit un dissabte, i es va preguntar, quin sentit té la vida? He passat tota la setmana treballant al camp, des de les 7:00 h del matí fins que es fa fosc.

Primer dono menjar als animals de casa, als gossets, els gatets, les gallines. Després me'n vaig a la granja, i trec la llet de les 400 ovelles, els dono menjar i beure. Les porto a pasturar, a uns prats molt verds que tinc a la vora de casa. Més tard les torno a la granja, i els dono més aigua.

Quan es fa fosc, me'n torno a casa, i em faig el sopar.

Mentre menjo, en companyia dels meus gatets, i a la vora de l'estufa de llenya. La qual he anat a tallar amb una serra elèctrica al bosc. Estic calent, pensa, també tinc menjar, i content amb els meus gatets, i gossos a la meua vora.

Penso, estic cansat de treballar tot el dia. Però alhora, també estic content perquè em mereixo descansar. La feina al camp, té la seva recompensa, estic content, m'agrada el que faig. Els dies assolellats al prat amb les ovelles, són tranquils i contemplo la natura tan majestuosa al seu voltant.

En Jordi, va pensar:
- Això és el sentit de la vida!

Carles Sáez

1. La meva llar

La meva casa està edificada en un poble de l'Alt Empordà. Està en un indret preciós, al nord hi ha la Mare de Déu del Mont, al sud Navata, El meu poble es diu Lladó. La meva llar l'habitarem la meva dona i jo. A l'estiu passem moltes estones a un petit jardí on tenim infinitats de flors i una morera que fa molta ombra. Muntem una piscina de lona i no ens en treu ni el dimoni. A l'hivern posem la calefacció encara que tenim llar de foc. Tenim quatre habitacions, dos banys, menjador i cuina. Ara ja sabeu com és la meva llar.

2. Pell, missatger, pomera

Sembla mentida, que actualment tot estigui relacionat amb l'electrònica, xarxes socials, tot va vinculat a missatgers com WhatsApp, correus electrònics, etc. Ja no sabem estar sense mòbils, televisors i consola hi ha tanta gent que està adreçada aquesta manera de vida, que hi deixa fins i tot la pell. Tenint en compte que també l'agricultura, la ramaderia, la pesca, etc. tots són gestionats per un ordinador. Avui en dia fins a un simple hort. També podem saber quina qualitat

tenen aquests productes i quines malalties poden agafar les pomeres. Bé, fins i tot nosaltres, en un temps no molt llunyà, anirem amb un xip clavat darrere del clatell.

3. Excusa, Tabú, valor.

Les excuses són les formes de camuflar les mentides. Sempre que surt un imprevist el millor que hi ha és posar una excusa per exemple: perdoneu, se m'ha escapat el tren. Encara que ja faci més de mitja hora que has arribat. No pensem, ni tenim el valor de dir la veritat. La veritat és una cosa que només els borratxos i les persones que no estan bé del cap ho diuen. Sempre que no podem donar una excusa i hem de dir veritat hem de posar valor i deixar el tabú endarrere, ja que, a la llarga sé sap tot.

5. consciència, lluita, impotència.

Lluita és la forma de voler alguna cosa que sembla impossible. No solament es lluita en guerres inútils que moltes vegades no serveixen per res. També es pot lluitar per aconseguir un contracte fabulós. El principal de tot això és mirar de passar-ho el millor que es pugui i no donar-hi importància, ja que si fem les coses en condicions i ben fetes tindrem la consciència ben tranquil·la.

6. Joc, parlar, manta.

Que en penseu del joc. Una forma que cada dia, estan les persones més aficionades a jugar-hi sense pensar en les conseqüències, sense pensar-hi en el benestar de casa seva, en la dona, els fills, en general tot. Però hi ha altres jocs que no són un desastre com altres, per exemple el futbol, hoquei, bàsquet, etc. Que serveixen per passar l'estona. D'aquesta manera també serveixen per parlar de les jugades conflictives de cada partit, que ja sabem que no tothom no té la mateixa opinió així el millor és agafar caixa i manta i tocar el dos.

7. Xiclet, ulleres, tard.

Les ulleres són un instrument òptic que porta dues lents, unides per un arc que se sosté sobre el nas. Són eines correctores per la vista. Al principi les ulleres portaven un sol vidre que s'anomenava monocle. Les ulleres no solament serveixen per a la vista graduada, també hi ha per protegir-se del sol. Jo porto ulleres i en tinc dos parells de la mateixa graduació, però a vegades surts de casa corren, perquè fas tard i te les deixes a casa i agafes una empenyada que és massa i el millor que hi ha és agafar un paquet de pipes i un xiclet i mastegar-ho mentre escoltes música i et relaxes.

8. Carta, relació, foc.

Vaig rebre una carta d'una tia meva que hi viu a València, amb aquesta tia i tenim molt bona relació. M'explicava coses de família, d'una cosina que s'havia anat al Regne Unit a treballar, de qualsevol feina que sortia. La dona ja és gran, i no té quasi família clàssicament nosaltres i aquesta cosina, que deunidó quina joia que si se n'anés a parir a una cort ¿qui sap que hagués sortit? Així, no és d'estranyar que la tia tragués foc pels queixals.

9. Ratolí, baobab, estel.

Hi havia en el centre, una família de ratolins eren el pare, la mare, dos germans, un noi i una noia. El petit es deia Alfons, era molt entremaliat. Sempre s'anava del cau que hi vivia. La mare tenia por que alguna bestiola l'hi menges. Vivien en un cau fet a la vora de baobab. La mare sempre havia d'estar pendent d'ell. No sabien en mai on era. El pare era el que havia de portar el menjar a tota la família. I la germaneta era una somnia estels. Es passava la nit mirant els estels del cel. Però tot i això era una família molt unida, tan unida que semblava que eren un sol ratolí.

10. El sentit de la vida.

El sentit de la vida té moltes maneres de prendre-la, segons els moments de cada dia, segons van passant el temps. La vida és bonica quan tot va bé et sembla que somriu. Però quan va al revés no saps si és millor viure o no. Hi ha cases que quan arriba una desgràcia no en bé una sola venen una darrere d'altre. Jo en penso que la vida és bona si se sap agafar bé. Si tothom ho fes, seria un món millor per tots. La vida, Déu ens la dona i Déu ens la treu.

Il·lustració de la Portada: Francisca Ferron

Mini contes de les tres paraules

Punt Òmia Bon Pastor Figueres

Desembre 2023

Portada: Francisca Ferron Valencia

Moltes gràcies a totes per aquests bonics mini-contes i
per la feineda en les il·lustracions!

Que no ens manquin mai les ganes d'imaginar,
d'aprendre i de compartir!

